

TUDI TO SEM

Kdo: mag. Zdenka Blažko
Delovno mesto: profesorica slovenščine

V Izviru, šolskem glasilu Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina, ste dejali: »Zares lahko rečem, da sem vsa leta v šoli s srcem, da preprosto ljubim svoj poklic.« Vsi vidimo, da svoj poklic resnično opravljate z ljubeznijo. Kako ste dodatno skrbeli za uveljavljanje naše šole v ožjem in širšem okolju?

Ja, imam srečo, da lahko delam to, kar me veseli: širim znanje in tudi sama pri tem pridobivam. Delo v razredu me izpolnjuje, čeprav je lahko tudi zelo naporno. Seveda pa imamo učitelji poleg dela v razredu tudi številne druge zadolžitve in zanimanja. In tudi šola mora biti odprta za sodelovanje z lokalno skupnostjo in s širšim prostorom, naša šola je to vedno bila in kamenčke v mozaik različnih dejavnosti sem prispevala tudi sama.

Če pomislim na dejavnosti v ožjem okolju, mi najprej pridejo na misel različne prireditve, ki smo jih oblikovali z dijaki, tudi za javnost, in so ostale v lepem spominu tako ustvarjalcem kot obiskovalcem. Vedno so bile dobro obiskane tudi večerne prireditve. Slovo od maturantov, namenjene maturantom in njihovim staršem. Seveda so dijaki naše šole sodelovali tudi pri oblikovanju javnih kulturnih dogodkov v kraju: ob državnih praznikih, ob osamosvojitvi Slovenije in ob številnih drugih priložnostih.

Prav tako so šolo uspešno uveljavljale oddaje šolskega radia Zadnja klop na Radiu Nova. Pobudo so dali dijaki in me prosili za mentorstvo. Čeprav nisem imela posebnih znanj, sem z veseljem raziskovala to področje in usmerjala tudi kasnejše generacije, ki niso bile več tako zelo

zainteresirane kot prva. Biti v radijskem studiu je bila za vse posebna izkušnja.

Tu so še mentorstvo šolskemu glasilu Izvir, ureditev zbornika ob 50-letnici šole, mentorstvo dijakom na različnih tekmovanjih, kot so Cankarjevo priznanje, gibanje Znanost mladini, literarni natečaji in še bi se kaj našlo. Sodelovalo je veliko dobrih dijakov in dosegali so lepe rezultate, tudi prva mesta.

Svoje znanje sem bogatila še z aktivnim sodelovanjem v okviru dejavnosti slovenističnega društva in šolskih institucij, zlasti Zavoda za šolstvo in Filozofske fakultete. Tako sem bila soorganizatorka strokovnih seminarjev, predavateljica na strokovnih izobraževanjih, vodja študijske skupine za slovenski jezik s književnostjo v okviru novogoriške enote Zavoda za šolstvo pa zunanja ocenjevalka splošne mature pri državnem izpitnem centru. Z veseljem sem sprejemala tudi mentorstvo mlajšim kolegicam pripravnicam in študentkam na praksi. Ob vseh teh in drugih dejavnostih sem se zavedala, da predstavljam tudi šolo.

V tem šolskem letu ste zaključili z razredništvom še ene generacije maturantov na vaši poklicni poti. Prav gotovo ste svojim dijakom dali marsikateri življenjski napotek ter jih s tem usmerili na pravo pot. Ali je vloga razredničarke notranje bogatila tudi Vas? Kaj bi iz svojih bogatih izkušenj priporočili mladim razrednikom?

Kar veliko generacij se je zvrstilo v vseh letih moje poklicne poti, razredničarka sem bila vsa leta brez premora. To ni bilo vedno lahko,

kajti razrednik mora ob administrativnih in organizacijskih opravljati predvsem pedagoške naloge. Dijaki so bili različni, poskušala sem jih spoznati, razumeti in imeti do vsakega spoštljiv odnos. Hkrati pa sem tudi od njih zahtevala, da spoštujejo pravila in dogovore. Kadar je bilo sodelovanje s starši, ni bilo težav, v nasprotnem primeru je bilo težje. Marsikdaj so me učili potrpežljivosti in strpnosti; mislim, da imam obojega z leti več. Razredništvo je lepa izkušnja, posebej občutek, da te je razred sprejel in da si pripeljal generacijo do konca srednje šole. Verjamem, da se bodo dijaki kdaj kasneje spomnili kakšnega mojega nasveta.

Že sama beseda pedagog pomeni vzgojitelj, voditelj, usmerjevalec, torej je razumljivo, da razrednik usmerja, največ s svojim zgledom. Razrednik mora imeti poleg pedagoškega čuta in ljubezni do mladostnikov tudi strokovno usposobljenost. Nekaj si je pridobi v organiziranih oblikah izobraževanja, veliko pa si je mora pridobiti sam. Tako kot pri vzgoji otrok tudi pri razredništvu ni receptov, vsak razrednik mora najti svojo pot. Toda če ljubi svoje delo, ni pretežko.

Vemo, da neizmerno uživate v času, ki ga preživite s svojimi tremi vnukinjami. Kako sami doživljate vlogo stare mame?

Moje vnukinje so moji sončki. Ker ne živijo z mano, sem posebej vesela, ko me obiščejo. Čas, ki ga preživimo skupaj, je tudi učenje, jaz učim njih in one mene. Otroci vedno presenečajo in otroško veselje je tako nalezljivo.

VUGIN KOTIČEK

Skupaj s kolegicama sedim za »zeleno mizo«. Pred nami maturant na ustnem delu maturitetnega izpita iz slovenščine. Zadnji, ki se je potrudil v skladu s svojimi sposobnostmi in željami. Sledi samo še razglasitev rezultatov v mesecu juliju in še ena generacija bo zaključila šolanje pri nas ter se odpravila v svet iskat svoje mesto v njem. Število točk na maturi in uspeh v tretjem in četrtem razredu odločata, ali bo kandidat lahko vpisal zeleno smer študija ali mu bo manjkala točka in to ne bo mogoče. To je stresno obdobje za dijake, starše tudi za nas, profesorje, ki z vso odgovornostjo posredno odločamo o nadaljnji življenjski poti maturantov.

Spomnim se vprašanja na Valu 202, ki ga je radijski voditelj zastavil poslušalcem ob zaključku četrtega letnika srednje šole pred približno mesecem dni. Glasilo se je približno tako. »Predstavljajte si, da ste profesor in dijaku zaključujete oceno iz pomembnega predmeta, ki vpliva na njegov uspeh in odloča o možnosti vpisa na izbrano fakulteto. Kandidat vas prosi, ali mu lahko zaključite višjo oceno v predmetu, ker se boji, da bo na maturi dosegel premajhno število točk. Kaj bi storili na profesorjevem mestu?« Odgovori poslušalcev so bili raznovrstni. Nekateri bi mu zvišali oceno, ker je to najmanj, kar profesor lahko stori v skrbi za dobro dijaka, drugi bi mu dali referat ali seminarsko nalogo, da bi dopolnil svoje znanje, tretji bi vztrajali pri prvotni oceni ... Najbolj je izstopalo mnenje poslušalca, ki je trdil, da gre za moralno nesprijemljivo vprašanje, ki je že v osnovi koruptivno, saj podpira goljufijo kot normalen način obnašanja v družbi.

Ob tem odgovoru sem se spomnila vprašanja, ki ga je ob neki drugi priložnosti zastavila novinarka dijakom iz bivše SFRJ in dijakom iz skandinavskih držav. »Ali bi pri reševanju kontrolne naloge prepisovali sošolčeve odgovore, če bi si tako lahko zvišali oceno pri predmetu?« Odgovor prvih je bil predvidljiv. Seveda, če ne bi bilo negativnih posledic ... Odgovor skandinavskih dijakov me je »zadel«. Ne, pod nobenim pogojem. To je kraja. To je nesprijemljivo. O tem ne razmišljamo. To je goljufanje. Do takrat sem »plonkanje« doživljala kot del šolske folklorne, kot ustaljeni način vedenja srednješolcev, ki ga profesorji kaznujemo v skladu s šolskim pravilnikom, obenem pa sprejemamo kot nekaj običajnega in normalnega. Doumela sem, da sem »okužena« z balkansko miselnostjo. Strpnost do »plonkanja« v osnovni šoli vodi v goljufanje v srednji šoli, to pa v prepisovanje diplomskih, magistrskih in drugih nalog na akademski ravni in na vseh drugih nivojih naše družbe.

Govorimo o krizi moralnih vrednot v, o nujnosti sprememb v medčloveških odnosih, o spopadanju s korupcijo in željo po moči. Začnimo pri sebi, v družini, med prijatelji in sodelavci, nadaljujmo kot vzgojitelji v vrtcih in učitelji v osnovnih ter srednjih šolah, kot vodje delovnih timov, direktorji, ravnatelji, poslanci in vodje strank, ... Do slehernega nepoštenega ravnanja bodimo nestrpni, pa naj se na prvi pogled zdi še tako nedolžno. Zatrjimo ga, da se ne razraste in razbohoti. Za poštenost gre, za eno temeljnih vrednot, na katero smo pozabili.

... OD PILONOVCEV

FRANCOSKI AMBASADOR NA NAŠI ŠOLI

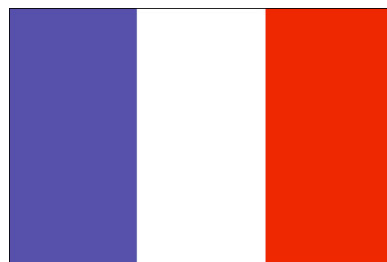
V Parizu bo od 30. novembra do 11. decembra 2015 potekala mednarodna konferenca COP21 na

temo podnebnih sprememb. Da bi se dijaki s temo bolje spoznali in problematiko ozavestili, smo

28. maja 2015 prisluhnili gospodu Benoit Schneiderju; prvemu svetovalcu francoskega veleposlaništva.

Najprej smo visokega gosta popeljali po šoli ter mu predstavili oba programa, ki ju ponuja naša šola. Temu je sledilo krajše, a zelo zanimivo predavanje g. Schneiderja na temo prihajajoče konference. Predavanje je potekalo v angleškem jeziku, udeležili pa smo se ga tisti dijaki, ki se kot drugi tuj jezik učimo francoskega jezika ter vsi drugi, ki jih okoljska problematika zanima.

Seveda si je gospod prvi svetovalec na koncu vzel čas tudi za naša vprašanja. Vodstvo šole je nazadnje poskrbelo še za pogostitev, kjer smo se imeli priložnost osebno pogovoriti z gostom. Vsi

udeleženi dijaki smo bili nad obiskom navdušeni, saj je tema gotovo aktualna in se tiče vsakega

izmed nas. Gospodu Schneiderju se še enkrat zahvaljujemo za čas, ki nam ga je prijazno namenil in se veselimo podobnih prihodnjih sodelovanj s tujimi gosti.

Chiara M. Pegan in Valentina Rupnik,
2. b

Tradicionalno kolesarjenje zaposlenih Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina

Kolesarjenje je za mnoge oblika rekreacije in sproščanja, prav tako pa je lahko izziv ali družabni dogodek, ki povezuje vse generacije. Aktivno preživljanje prostega časa s sodelavci je vedno dobrodošla popestritev resnega vsakdanjika, v katerem pogosto pozabimo na pristne odnose in se omejimo zgolj na tiste profesionalne.

Zaposleni na Srednji šoli Veno Pilon Ajdovščina smo se 5. junija 2015 že osmič podali na petkov popoldanski tradicionalni kolesarski izlet iz Ajdovščine v Ankarano. Tokrat nas je pedala vrtelo kar 23 zagnanih pilonovcev. Med udeleženci smo bili tako prekaljeni kolesarski mački z več tisoč kolesarskimi kilometri na leto kot taki, ki na leto naredimo zgolj teh 79 km.

Pot nas je v prvem delu vodila iz Ajdovščine preko Vipave, Manča in Štanjela do Sežane, kjer smo si privoščili enim bolj drugim manj potreben krajši oddih. Za nami je bil napornejši del poti z dvema vzponoma – preizkus za telo in pokazatelj naše fizične pripravljenosti.

Nato smo smelo zakolesarili preko Lipice na italijansko stran ter se mimo Bazovice spustili v Dolino pri Trstu, od tu pa ob italijanski obali skozi Milje, preko Fernetičev do ankaranske plaže. Zadnji odsek poti je čisti užitek za še tako iztrošena kolesarja. Telo ujame ritem, noge delajo same, poletni zrak navdaja z energijo, misli pa se zlivajo z valovi in vonjem prihodnjih spoznanj. Enakomerno gibanje kljub utrujenim mišicam ali ravno zaradi tega učinkuje kot meditacija. Ob 18.00 smo po vsega petih urah prispeli na cilj ter se osvežili v ankaranskem zalivu. Za nami je bilo uspešno prevoženih 79 km. Na ankaranski plaži, na improviziranem pikniku, ob vonju morja in topli besedi sodelavcev se tudi telo in duša ujameta. In objameta.

Naše kolesarjenje je dogodek, ki nas povezuje, je zabavna in koristna protiutež obilnemu delu ob koncu šolskega leta, vključuje druženje v naravi, fizični napor pa spreminja v vznemirljivo dogodivščino.

ZAKAJ ŽENSKE ŠE VEDNO ZAOSTAJAJO?

Draga babica!

9. 2. 2015

Že dolgo časa je minilo od najinega zadnjega svidenja. Nate se obračam, saj sem na koncu slepe ulice, po kateri se ne smem vrniti nazaj. Se še spomniš tiste stare modrosti, ki si mi jo večkrat povedala, ko sem dvomila o sebi, o pravilnosti svojih odločitev ali ko si začutila, da omahujem na križišču poti? Rekla si: »Če naletiš na človeka, s katerim bi bilo vredno govoriti, pa tega ne storiš, si ga izgubila. Če naletiš na človeka, s katerim ni vredno govoriti, pa vseeno govoriš z njim, si izgubila besede. Moder človek ne izgubi niti človeka niti besede«. Danes razmišljam, kako naj kot ženska izberem pravo pot v življenju, kako naj se, če sploh, kosam z moškimi, ali so ženskam konkurenca, ali smo ustvarjenji za zdravo sožitje.

Carl Jung je nekoč zapisal: »Kdor gleda navzven, sanja. Kdor pogleda vase, se prebudi«. Sem ženska in sem v letih, ko bi počasi že morala vedeti, kaj želim početi v življenju. Vsi okrog mene globoko razglabljajo o takšnih in drugačnih prednostih izbranih univerz, sama pa tavam v popolni temi. Zakaj se ne prebudim? Kot otrok sem želela postati veterinarica, saj bi tako lahko rešila marsikatero živalsko življenje. A kaj ko sem to idejo prerasla z razlogom, da hočem v svojem življenju doseči veliko več. Sem mar sanjala?! Ob gledanju filmov sem potem dobila super idejo, da bi študirala pravo in postala odvetnica. A življenje ni film, kar mi je dal vedeti učitelj matematike s preprostim vprašanjem, ali res želim vse svoje življenje reševati probleme drugih.

Ta nenehna dolžnost in občutek grenkobe, če ne osvojimo najvišjega vrha, je v nasprotju z bitjem, ki je v nas in je naš pravi jaz: bistvo, duša. Čas je, da doživimo odpiranje srca.

Klišejsko priučeno vedenje slovenske ženske je njena neverjetna pridnost. Biti popolna na vseh področjih in znati potrebe drugih pred svojimi, ugotoviti, kaj je narobe, in rešiti probleme doma in v službi, pomeni živeti z naj sebe in ne v skladu s svojo dušo. Ženska bi morala naravnati kompas skladno s skrbjo zase in samozavedanjem o potrebah lastnega bitja. Pogledati vase in se prebuditi! Potem, ko si je dovolila sanjati. Pomembno je sanjati, le sanjariti je odveč.

Civilizacijska ukleščenost ženske v socialne, ekonomske, delovne, moralne, modne in druge sheme življenja ji povzroča kronično obremenitev. Ukleščenost izhaja iz dejstva, da smo ljudje družbena bitja. Osnovna preživetvena enota človeške vrste so skupnosti, kolonije. Nesmiselno je pričakovati, da se bo družba ukvarjala s posameznikom in njegovim preživetjem. Evolucija ne deluje tako. Izbirajo se tiste lastnosti, ki omogočajo preživetje celotne družbe, ne posameznika, in to že štiri milijarde let. Ženska nečimrnost pa včasih pozablja, da soustvarjamo z življenjem, ne s posameznikom, za katerega se evolucija ne mení. Že sam koncept biologije določa, da vrsta nePREživi, če samo živi. Potisnjena in potlačena čustva, ko se ženska počuti kot nemočna žrtev, vodijo v stresne situacije, ki izčrpavajo telo in dušo. Izgubi veselje, lastno vrednost in smisel življenja. Ljudje nismo ustvarjeni zato, da samo pasivno čakamo, da nam evolucija ponudi boljše »možgane«, je nekoč izjavil romanski psiholog Giurgea. Ali smo feministke ali gospodinje, vse bi se morale boriti za priložnosti. Ne sedeti in čakati nanje.

V postmoderni družbi se je izgubila vsa mehkoča Ženske. Čustva, po katerih je bila znana, imajo čedalje bolj inferiorno vlogo v primerjavi z razumom, ki je v naši družbi poglavitna vrednota. Nenadkriljivi um pa ne more razrešiti problema, ki ga vedno sproti ustvarja, saj je že Einstein trdil, da problemi ne morejo biti rešeni na isti stopnji zavedanja, na kateri so bili ustvarjeni. Težave in napake pa največkrat nastajajo iz nekih novih reči, za katere potrebujemo pogum.

Danes sem se odločila, da bom živela svoje sanje. Da bo moj obraz odsev uma, ki mu bom pustila krila. To pa ne pomeni, da bom izgubila svojo osredotočenost, ki mi daje gotovost, in se odtujila sebi. Oči bodo brez besed razkrivale skrivnosti srca. Srce pa je polno ljubezni, modrosti, sreče, razumevanja in ne molči. Zakaj ga ne bi poslušala. Našla bom recept, da s srcem pretentam razum ... Absurdna je resnica, da je srce veliko pametnejše od možganov v smislu, kako ravnati, da bo prav. Kajti možgani se lahko ravna po tem, kar so bili naučeni iz družbenih medijev, družinskih vzorcev in zgledov iz okolice. In tu je še naša ženska anatomija, ki je drugačna od moške in nas nezavedno vodi in upravlja.

Prepustiti se, prepoznati svoje nezadovoljstvo, odkriti, na kakšen način ga lahko izrazim in poiščem drugačne poti od tistih, ki so jih prehodile ženske mojega rodu. To moram storiti. V meni živi zgodovina žensk, ki so se naučile pomilovati, odrekati in sanjariti namesto sanjati. Ne verjamem v razlike moški versus ženska, verjamem v drugačne možnosti, ki jih ženske imamo. Le zaživeti jih moramo. To pa je lepši cilj kot prebiranje zadnje medijske novice o tem, kako ženske zaostajamo ...

Mislim, da sedaj razumem, kaj si mi hotela povedati, babica. Nestrpno čakam, da bova spet poklepetali, tako kot nekoč. Običnem te med počitnicami, takrat bodo pomembne odločitve že sprejete.

Lepo te pozdravljam,
tvoja draga vnukinja.

Laura Pipan, 2. b

Čestitamo Lauri Pipan, dijakinji naše šole za prvo mesto na literarnem natečaju Glas ženske. Iskrene čestitke tudi Rebeki Batič, s katero sta si delili nagrado.

Dragi maturantje!

Za vami je pomembno obdobje dokazovanja znanja, ki ste si ga pridobili v srednješolskem izobraževanju.

Želimo vam, da bi bil uspeh na maturi resničen pokazatelj vaših prizadevanj za dosego ciljev, ki ste si jih v življenju zastavili. Naj bo ta dogodek eden odločilnih mejnikov na vaši življenjski poti, ki vam daje potrebno samozavest za nadaljnje uresničevanje osebnostnih izzivov.

V. d. ravnatelja Andrej Rutar in profesorji Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina

